

1

Paarse rok: *nee*. Grijs mantelpak: *ja*, maar helaas was dat helemaal verkreukt vanwege een onverhoedse aanval van stomerijangst. Zwart: *nooit*. Hetzelfde gold voor dat zuurstokroze jasje met tierlantijntjes, een paniekaankoop voor een bruiloft, dat ze niet kon wegdoen omdat het zo duur was geweest, maar telkens wanneer ze het in de kast zag hangen, liepen de rillingen haar over de rug en vroeg ze zich af wat haar had bezielde.

Sollicitatiegesprekken waren een hel. Vooral wanneer je er meer dan zeshonderd kilometer voor moest reizen. Ze moest dus kleding uitzoeken waarin ze er niet alleen fantastisch uitzag, maar die ook bestand was tegen zeven uur in de Fiat Panda van Stan, die vanbinnen bekleed was met een vette chipslaag. O ja, en de kleren moesten geschikt zijn voor zowel het kille Schotland als de warme Engelse Rivière. Bah, ze baalde ervan dat ze niet af en toe eens een paar dagen vrijaf kon nemen.

Maggie Adair bekeek zichzelf kritisch in de spiegel en besloot in haar pyjama naar Cornwall te rijden.

Fliss kon lekker uitslapen, waarschijnlijk voor de laatste keer in haar hele leven.

Ik snap niet dat ze me daarheen sturen, dacht ze. Ik kan het gewoon niet geloven. En als ze denken dat ze me voor de gek kunnen houden met die jolige hockeystick-onzin van ze, dan hebben ze het goed mis. Natuurlijk vindt Hattie het wél leuk, zij vindt alles leuk waarvoor je een tennisracket, een jongensschool op de heuvel en wimperkrullers nodig hebt, én de hersencapaciteit van een vlo.

Maar ik vind het niet leuk. Ik ga het net zolang uitzitten totdat ze inzien hoe vreselijk het is en dan zullen ze me naar

Guildford Academy sturen, waar iedereen naartoe gaat, in plaats van naar een of ander rijkeluisoord op driehonderd kilometer afstand van Londen. Waarom zou ik het leuk vinden om zo ver weg gestuurd te worden, net nu de anderen naar concerten in het Wembley-stadion gaan en alleen met de metro mogen reizen? Ik ben verdorie bijna veertien. Ik ben een tiener. En nu word ik levend begraven in Cornwall. Niemand denkt ook ooit eens aan mij.

Maar ik zal ze leren. Over een maand ben ik weer thuis.

Het ontbijt de volgende ochtend was nog erger. Fliss roerde een beetje in haar muesli. Voor geen geld at ze deze rotzooi op. Ze zou het aan Ranald (de beagle) geven, maar waarschijnlijk lustte hij het ook niet. Ze aaide hem over zijn natte neus en voelde zich getroost.

‘Ik weet het nog niet zeker,’ zei Hattie, ‘maar ik denk dat ik tot mentor word verkozen. Een van de jongste ooit!’

‘Dat zou fantastisch zijn, liefje,’ zei hun moeder. ‘Dan kun je Fliss mooi in de gaten houden.’

Fliss rolde met haar ogen. ‘Fijn, hoor. Dan weet iedereen dat die dikke, uitsloverige mentor mijn zus is. Nee, dank je.’

Hattie beet op haar lip. Hoewel ze anderhalf jaar ouder was, kon Fliss haar nog steeds kwetsen. En zó dik was ze nu ook weer niet.

‘Gedraag je,’ zei hun vader. ‘Ik wil niet dat je dat soort dingen zegt.’

‘Dat komt goed uit,’ zei Fliss, terwijl ze van haar stoel gleed. ‘Want jullie zullen me helemaal niets meer horen zeggen. Dat is toch de reden dat jullie me wegsturen, of niet?’ Ze beende de kamer uit en zorgde ervoor dat de serredeuren met een klap achter haar dichtvielen. Daarna rende ze de trap op.

‘Is ze echt pas dertien?’ zei haar moeder. ‘Moeten we dit echt nog zes jaar slikken?’

‘Hm?’ zei haar vader, die zich achter de *Financial Times* verschool. Een selectief gehoor, dat was alles wat je nodig had, vond hij. Hoewel hij het niet kon laten om zijn lieve,

evenwichtige oudste dochter te vergelijken met deze kleine branieschopper. Kostschool was precies wat ze nodig had. Daar zou ze discipline leren.

Dr. Veronica Deveral kon niet geloven dat er drie weken voor het begin van het nieuwe schooljaar nog sollicitatiegesprekken gevoerd moesten worden. Het toonde voor haar een gebrek aan professionaliteit aan, dat ze onverdraaglijk vond. Ze keek in de spiegel en streek met haar vinger over de diepe frons tussen haar ogen. Doorgaans was ze allesbehalve ijdel, maar het begin van een nieuw schooljaar bracht altijd bepaalde zorgen met zich mee, zelfs na dertig jaar nog, vooral nu mevrouw Ferrers op het laatste moment de school had verlaten om op Godolphin te gaan werken.

Dus nu moest ze op zoek naar een nieuwe leraar Engels, want er zouden binnenkort tachtig nieuwe meisjes komen, sommigen bang en huilerig, anderen opgewonden en brutaal, maar allemaal hadden ze een stevige hand nodig. Ze zette haar leesbril op en bekeek de stapel cv's nog eens. Ze miste de tijd toen cv's met opgeklopte managementtaal en ingewikkelde eufemismen over kindgericht onderwijs nog niet nodig waren en je kon volstaan met gewoon gezond verstand. Een keurig getypte brief zonder spelfouten en een snelle blik om te zien of iemand uit het goede hout gesneden was, meer had ze vroeger niet nodig gehad.

Toch was het niet allemaal verkeerd, peinsde ze terwijl ze door het hoge raam van haar kantoor naar buiten keek over de strakke gazons, die er de komende weken nog leeg en stil bij lagen, en naar de uitstekende rotsen boven de zee, die vlak achter het schoolterrein lag. Veronica, die zich doorgaans door niemand iets liet zeggen, had op aanraden van de directie toch maar die vreselijke 'inclusiviteitscursussen' gevolgd. Die waren best interessant geweest als het ging om de meisjes in contact te brengen met andere leefwerelden.

Vaak waren de leerlingen extreem afgeschermd opgevoed:

een huis op het platteland, een huis in Londen, nanny's en de beste scholen. Natuurlijk werd er hier en daar gescheiden of waren ouders afwezig en dat soort zaken, maar nog steeds groeiden ze op in een wereld waar ze altijd op hulp konden rekenen. Niemand hoefde zich zorgen te maken over geld of een baan. Hé, was er niet een brief binnengekomen van een vrouw die les gaf op een school in een arbeiderswijk in Glasgow? Misschien moest ze nog een kopje muntthee nemen en die brief nog eens bekijken.

'La die dah.'

'Hou je kop,' zei Simone.

'La die dah.'

'Mam! Hij doet het weer!'

'Joel!'

'Ik doe helemaal niks.'

Simone probeerde hem te negeren en zich, hoewel veel te vroeg, over te geven aan een vlag van inpakwoede, wat moeilijk was omdat hij niet uit haar piepkleine slaapkamer wilde gaan. En wat nog erger was, ze begreep hem wel een beetje. Want hoewel ze aanvankelijk helemaal opgewonden was geweest, moest ook zij nu even huiveren toen ze de strohoed en de winterhandschoentjes op de uniformlijst zag staan. Heel anders dan de lelijke bordeauxrode trui en facultatieve (d.w.z. iedereen droeg 'm, tenzij je voor 'slet' uitgescholden wilde worden) grijze broek en zwarte schoenen op St. Cats.

Ze probeerde niet op haar vervelende kleine broertje te letten en zich over te geven aan de herinnering van de dag dat de brief werd bezorgd. Niet aan de maanden van eindeloos studeren die eraan vooraf waren gegaan. Niet aan de opmerkingen van haar klasgenoten, die steeds onaangener werden naarmate ze vaker nableef en de leraren smeekte om extra werk en meer begeleiding, waardoor het merendeel van de onderbouw ervan overtuigd was dat ze seks had met elke vrijgezelle leraar op school, zowel vrouwen als mannen, in ruil

voor de hoogste cijfers die er ooit op school waren gehaald. Niet dat er veel records te breken waren.

Ze deed haar best om haar hoofd niet te laten hangen, ook al lieten ze haar struikelen in de gang en kon ze geen enkele deur openen zonder dat ze rare blikken kreeg en er over haar werd gefluisterd. Elke pauze en elk lunchuur verschool ze zich in een hoekje van de bibliotheek. (Wat normaal verboden is, maar ze had speciale toestemming gekregen.)

Nee, ze dacht alleen aan de dag dat de brief was gekomen. In een zware, dikke witte envelop. *'Beste meneer en mevrouw Pribetich... het doet ons plezier u te laten weten dat uw dochter Simone... volledige beurs... bijgevoegd, kledingleveranciers...'*

Haar vader had niet veel gezegd, maar hij was eventjes de kamer uit gegaan. Deels blij (bij aankomst in Groot-Brittannië had hij nooit kunnen dromen dat zijn dochter ooit naar een particuliere school zou gaan), deels geïrriteerd omdat hij het niet zelf kon betalen. Maar het was een geweldige kans voor Simone. Tegelijkertijd maakte hij zich zorgen om zijn gevoelige dochter. Ze had zich bijna over de kop gewerkt om toegelaten te worden. Zou ze het niveau wel kunnen bijbenen?

Simones moeder had echter geen enkele twijfel. Ze sloeg haar armen om Simone heen en schreeuwde het uit van blijdschap.

'Ze zou het het liefst aan iedereen willen vertellen,' zei Joel. Dat kon Simone niet schelen. Ze was veel te druk bezig om alles te verwerken. Geen St. Cats meer. Geen bordeauxrode truien meer. Geen Joel meer! Niet meer hoeven paraderen voor mama's vriendinnen. ('Nee, niet knap, maar wel heel slim. Echt, je wilt niet weten hoe slim ze is!') Nu begon haar leven pas echt.

Hier zou het ergens moeten zijn. Net toen ze met een hand de laatste Malteser onder uit haar tas wilde vissen, reed Maggie de top van de heuvel op. En daar was het dan.

De school leek nog het meest op een kasteel. Hij lag hoog

boven de zee en had vier torens (en dus vier afdelingen), genoemd naar Engelse adellijke huizen. Maggie probeerde zich de namen ervan te herinneren. Wessex, Plantagenet, York en Tudor. Geen Stuart, bedacht ze spijtig. In gedachten vergeleek Maggie de imposante gebouwen met de natte, grijze, lage bouwsels uit de jaren zeventig die ze achter zich had gelaten in Schotland.

O, o, dacht ze. Wat had Stan ook alweer gezegd? ‘Zodra je daar binnenkomt, ga je je gigantisch ergeren. Al die verwerende nesten om je heen. Je gaat het vreselijk vinden.’

Daar moet bij opgemerkt worden dat Stan niet echt blij was dat zij haar horizon ging verbreden. Zelf was hij al sinds hij van school af was werkzaam bij dezelfde distributiefirma. Je vleugels uitslaan kwam in zijn woordenboek niet voor. Maar misschien zou het voor haar anders uitpakken. Want zeg nou zelf, er moest toch meer in het leven zijn dan lesgeven op dezelfde school als waar ze zelf had gezeten, en elke zondag lunchen bij haar moeder? Ze moest het in elk geval een keer proberen.

Veronica Deveral wreef in haar ogen. Dit was pas de derde kandidaat en ze was nu al moe.

‘Vertel eens,’ zei ze tegen de jonge vrouw die met wijd opengesperde ogen voor haar zat. ‘Wat zou uw aanpak zijn als u bijvoorbeeld een moeilijk kind voor u hebt dat vindt dat ze hier niet moet zijn?’

De vrouw, die lichtblauwe eyeliner op had die zowel bij haar mantelpak als bij haar panty’s paste en opvallend weinig met haar ogen knipperde, boog zich naar voren om enthousiasme te tonen.

‘Wat ik zou doen,’ zei ze met een keurig stemmetje dat niet helemaal oprecht klonk (ze heeft vast acteerlessen gehad, dacht Veronica), ‘ik zou een matrixmodel opstellen van algemeen acceptabel gedrag en daar vervolgens een universele kwaliteitscontrole op loslaten. En verder veel aanrakingen en per-

soonlijke gesprekken. Volgens mij moet het niet-doelgericht zoeken indien mogelijk geminimaliseerd worden.’

Er viel een stilte.

‘Goed, eh, bedankt voor uw komst, mevrouw...’

‘O, de kinderen mogen me gewoon Candice noemen, hoor. Dat is goed voor de leraar-leerlingrelatie,’ zei Candice gemeend.

Veronica glimlachte zonder haar lippen te bewegen en besloot geen tweede kop thee meer voor hen beiden in te schenken.

Je verkleden in een Fiat Panda is niet zo leuk als het lijkt. Maggie probeerde zich vergeefs voor te stellen of ze dit in de parkeergarage van Holy Cross zou kunnen doen zonder een mes in haar kont te krijgen. Maar hier, buiten het zicht, op de oprijlaan van grijs grind was het wel mogelijk, hoewel het er natuurlijk verre van elegant uitzag.

Ze maakte zich op in de achteruitkijkspiegel. Roze wangen van de wind, omdat ze de laatste honderdvijftig kilometer met open raam had gereden. Airconditioning was in Stans formidabele auto nog niet aanwezig. Haar dikke, donkere golvende haar, dat er prachtig uitzag als het goed werd uitgekamd door een kapper, liet zich moeilijk in bedwang houden. Het kroesde enorm nu, maar misschien kon ze ermee weggomen door het op te steken in een strakke knot. Trouwens, kroeshaar in een strakke knot was precies wat ze bij een kostschoolleeres vond passen, dus misschien viel ze helemaal niet op. Ze streek haar rok glad, haalde diep adem en stapte uit de auto. Recht voor haar schitterde de zon boven de ruwe zee. Misschien kon ze hier ’s ochtends zwemmen. Dan zou ze die drie kilo misschien kwijtraken, die ze was aangekomen doordat ze meteen na haar afstuderen twee jaar lang dagelijks in de lerarenkamer karamelwafels had zitten wegwerken om de gruwel die de onderbouw was te vergeten.

Maggie liep de oprijlaan op. Van dichtbij was het gebouw

nog indrukwekkender. Het straalde ernst en rust uit en had veel mooie details. Het victoriaanse monument was in 1880 gebouwd als tegenhanger van de veel oudere jongensschool aan de andere kant van de baai.

Ze vroeg zich af hoe het gebouw zou zijn als het vol met leerlingen zat. Of waren zij ook serieus en kalm? In elk geval waren het geen vandalen, want ze was nu al onder de indruk van de hoeveelheid graffiti op de oude muren van de school: geen. Geen enkele tekst over wie er geneukt moest worden of wie er een mes tussen zijn ribben moest krijgen. Helemaal niks.

Nee. Ze wilde niet nadenken over hoe het zou zijn om hier te werken. Het was gewoon een experiment, om te zien wat er nog meer te koop was in de wereld voordat ze weer terugging naar haar ouders en Stan in Govan. Waar ze thuishoorde. Ze dacht aan Stans reactie een paar weken geleden toen ze de vacature ter sprake bracht.

‘Lerares gevraagd voor meisjeskostschool,’ had ze hardop voorgelezen. ‘Schitterende locatie, kost en inwoning, vakken Engels en soms gymnastiek.’

Stan snoof. ‘Nou, dan maak jij geen kans, want in welke sport wou je lesgeven? Hardlopen naar de winkel om een reep chocola te halen?’

‘Ik ben ook bevoegd om gymnastiek te geven, hoor,’ zei Maggie smalend.

‘Dat zullen daarginds wel allemaal rare rijkeluijsporten zijn, zoals polo en lacrosse.’ Hij lachte binnensmonds.

‘Wat valt er te lachen?’

‘Ik stel me voor dat jij polo speelt.’

Maggie haalde diep adem door haar neus. ‘Hoezo?’

‘Ten eerste ben je bang voor paarden. En ten tweede zal een paard door zijn hoeven zakken als jij zo doorgaat met broodjes spek eten.’

‘Hou je mond!’ zei Maggie. ‘Zou het feit dat ik uit Schotland kom tellen als een etnische minderheid? Hier staat dat ze

graag willen dat er vanuit allerlei verschillende hoeken wordt gesolliciteerd. Stuur om te beginnen een handgeschreven sollicitatiebrief aan mevrouw Prenderghast...'

'Een meisjesschool met gratis kost en inwoning?' zei Stan. 'Waar kan ik me aanmelden?' Hij dacht dat ze dit alleen maar deed om hem te pesten, zelfs toen de uitnodiging voor een sollicitatiegesprek binnenkwam.

'Beste mevrouw Adair,' las hij voor met een belachelijk overdreven accent. 'Het zou ons een buitengewoon genoegen zijn indien u een kopje thee en een broodje komt nuttigen bij mij, de koning en...'

'Geef hier,' zei ze en ze griste de brief uit zijn handen. Hij was bezorgd in een zware crèmekleurige perkamenten envelop, waarop met blauwe inkt een kleine schets van de school in reliëfdruk stond. Er stond alleen maar in dat ze werd uitgenodigd voor een gesprek met het schoolhoofd, maar terwijl ze de brief las, had haar hart sneller geklopt. Het voelde wel een beetje alsof ze werd ontboden.

'Ik snap het niet. Waarom zou je je tijd daaraan verspillen?' had Stan gezegd, terwijl zij zich afvroeg of ze haar paarse rok zou meenemen. 'Een stelletje patsverige snobs uit het zuiden. Die zullen jou echt geen blik waardig keuren.'

'Weet ik,' zei Maggie, terwijl ze boos haar goede beha opvouwde.

'En al deden ze dat wel, dan nog zou je nooit naar Cornwall verhuizen, of wel?'

'Nee, dat weet ik wel zeker. Maar het zou wel een goede sollicitatie-ervaring zijn, dat is alles.'

'Zie je nou wel. Hou er dan over op.'

Maar toen ze in bed lagen en Stan tevreden lag te snurken, met de pizzakruimels nog om zijn mond, was Maggie klaarwakker en stelde zich een prachtige aula voor en gloednieuwe computers voor de kinderen, die niet meteen kapotgingen. Boeken die niet gedeeld hoefden te worden. Heldere, gezonde, leergierige gezichten, klaar om alle kennis in zich op te nemen.

Het was niet zo dat ze haar leerlingen niet mocht. Ze vond hen alleen heel vermoeiend. Ze had behoefte aan verandering, dat was alles. Dus waarom keek iedereen haar aan alsof ze helemaal gek geworden was als ze erover begon?

De hoofdingang van de school bestond uit twee grote houten deuren met enorme ronde smeedijzeren kloppers, met daarboven een gebeeldhouwde stenen latei, waarop in verwaagde letters de tekst *MULTA EX HOC LUDO ACCIPIES; MULTA QUIDEM FAC UT REDDAS* was uitgesneden. Als ze haar straks maar niet vroegen of ze die zin kon vertalen. De hele entree, van de slingerende oprijlaan tot het schitterende uitzicht op zee, leek te zijn ontworpen om indruk te maken, en dat was gelukt. Eigenlijk rook het niet eens naar een school. Maggie was gewend aan de zware geur van ontsmettingsmiddel, gym schoenen, niet opgegeten groente en goedkope deodorant. Misschien kwam het door de lange vakantie, of misschien stonken deze meisjes simpelweg minder, maar op Holy Cross kwam de walm uit de muren.

Achter de deuren strekte zich een lange zwart-wit betegelde gang uit, met aan weerszijden portretten en foto's aan de muren. Waarschijnlijk van gerenommeerde leraren en voormalige leerlingen, dacht Maggie. Ineens voelde ze zich heel nerveus worden. Ze dacht terug aan het sollicitatiegesprek met James Gregor op Holy Cross. 'Ben je goed in wilde dieren temmen?' had hij gevraagd. 'Oké, mooi. Het personeelsverloop bij ons bedraagt twintig procent per jaar, dus vergeef me als ik geen moeite doe om je nu al beter te leren kennen.'

Ze werd aangenomen. En hij had gelijk gekregen. Geen wonder dat Stan zich stoorde aan het feit dat ze naar andere banen keek. Haar studententijd was immers heel leuk geweest. Lekker lang uitgaan met de meiden, spijbelen, alle nieuwe bandjes zien bij King Tut's en andere zweterige hollen waar studenten gratis naar binnen konden. Zelfs haar stage was leuk geweest, op een kleine plattelandsschool in Sutherland waar de

kinderen in de herfst (oogsttijd) of de winter (ingesneeuwd) gewoon niet kwamen opdagen, en haar helemaal verbaasd hadden aangekeken toen ze de eerste klas had gevraagd een opstel te schrijven over hun huisdier.

‘Wat is een huisdier, juf?’

‘Mijn vader heeft drie slangen. Hij houdt ze voor de ratten. Zijn dat dan huisdieren, juf?’

Daarna was ze terug naar Glasgow gegaan, vol enthousiasme om aan haar loopbaan te beginnen, om er daar achter te komen dat ze door een overschot aan leerkrachten alleen een baan kon krijgen op haar oude school, Holy Cross. Haar oude school, waar de jongens aan haar haren hadden getrokken en de meisjes aan het haar van de jongens, waar het er ruig aan toe ging, tot aan dat moment in het laatste jaar toen de lange, slungelige Stanley Mackintosh op haar af was gekomen en verlegen had gevraagd of ze zin had om naar het bandje van zijn vrienden te komen luisteren.

Dat bandje was waardeloos. Of misschien waren ze wel fantastisch, maar Maggie had er geen aandacht voor gehad en niemand had ooit nog van ze gehoord. Nee, ze had achter in het zaaltje vlak bij de toiletten staan tongen met een lange, slungelige knul met grote oren, genaamd Stan, en ze was helemaal blij en opgewonden.

Dat was nu zes jaar geleden. Inmiddels werkte Stan bij een krantendistributiebedrijf, waar hij als krantenjongen was begonnen en eigenlijk nooit meer was weggegaan. Daardoor was hij verrassend goed op de hoogte van het wereldnieuws, zeker voor iemand die zoveel *Championship Manager* speelde als hij. En zij was terug bij Holy Cross. Sinds ze geen student meer was en nergens meer goedkoop binnenkwamen, gingen ze nooit meer naar bandjes luisteren. Maar ze was dan ook altijd gesloopt als ze thuiskwam van haar werk en bovendien was er altijd nog nakijkwerk te doen.

Dus weer terug in Govan. En het maakte niet uit dat ze nog jong was en net afgestudeerd, want voor de leerlingen

was ze ‘mevrouw’, ze was stokoud, en daar moest natuurlijk volop misbruik van worden gemaakt. Ze had de hippe jeans en topjes die ze als student had gedragen weggedaan en vervangen door saaie rokken en truitjes, zodat er voor de kinderen zo min mogelijk aanleiding was om op haar af te geven. Ze beschouwde haar duffe, eenvoudige garderobe als een pantser. Nog steeds zagen de kinderen het als ze nieuwe lippenstift droeg of andere oorbellen, waarna ze hun best deden om daar een zo lang en beledigend mogelijk gespreksonderwerp van te maken.

Ooit was het haar droom geweest om het hart en de geest van jonge mensen aan te raken met prachtige boeken en gedichten. Hen te inspireren, net als Robin Williams in *Dead Poets Society*, hun de kleine dorpjes en stadjes waar ze woonden te laten ontstijgen, om de wijde wereld in te gaan. Nu droomde ze alleen nog maar van orde houden. Ze was al blij als de klas tien minuten stil was zonder dat iemand een klap kreeg of stiekem met zijn telefoon bezig was. Laatst was er weer een leerling met een mes betrapt. Het was een kwestie van tijd voordat er iemand zwaaiend met een mes de klas binnenkwam. Ze hoopte maar dat dat niet in haar klas zou zijn. Ze moest nodig in een andere omgeving ervaring opdoen.

Het was stil in de prachtig betegelde gang van Downey House, die van de grote entreehal naar de administratie-afdeling leidde. Zo stil dat Maggie haar adem inhield. Ze keek naar het portret recht voor haar: een streng uitziende vrouw die hoofd van de school was geweest gedurende de Tweede Wereldoorlog. Haar haar zag eruit alsof het van smeedijzer was gemaakt. Ze vroeg zich af hoe zij zich in die tijd om haar leerlingen had bekommerd, want die waren natuurlijk bezorgd over hun broers en vaders, en over Duitse boten die aanmeerden, zelfs hier in Cornwall. Ze huiverde en sprong bijna op toen ze een stemmetje hoorde piepen: ‘Mevrouw Adair?’

Een kleine vrouw, die slechts tot Maggies schouder reikte,